

Împrejurarea că o instanță judecătorească dintr-un stat membru este sesizată în cadrul unei proceduri de măsuri provizorii sau că o hotărâre judecătorească este pronunțată în cadrul unei asemenea proceduri și că din niciun element al cererii introduse sau al hotărârii judecătorești pronunțate nu reiese că instanța judecătorească sesizată cu cererea de măsuri provizorii este competentă în sensul Regulamentului nr. 2201/2003 nu exclude în mod obligatoriu posibilitatea ca, astfel cum permite eventual dreptul național al acestui stat membru, să existe o cerere pe fond care să aibă legătură cu cererea de măsuri provizorii și care să conțină elemente vizând să demonstreze că instanța judecătorească sesizată este competentă în sensul acestui regulament.

Atunci când, în pofida eforturilor depuse de instanța judecătorească sesizată în al doilea rând pentru a fi informată de partea care invocă litispendența, de prima instanță sesizată și de autoritatea centrală, instanța judecătorească sesizată în al doilea rând nu dispune de niciun element care să permită să se determine obiectul și cauza unei cereri introduse la o altă instanță judecătorească și care să vizeze în special să demonstreze competența acestei instanțe judecătorești în conformitate cu Regulamentul nr. 2201/2003 și atunci când, din cauza unor împrejurări particulare, interesul copilului impune pronunțarea unei hotărâri judecătorești susceptibile de recunoaștere în alte state membre decât cel al instanței sesizate în al doilea rând, această din urmă instanță judecătorească are obligația ca, după un termen rezonabil de așteptare a răspunsurilor la întrebările formulate, să continue examinarea cererii cu care este sesizată. Durata acestui termen rezonabil de așteptare trebuie să țină seama de interesul superior al copilului având în vedere împrejurările specifice litigiului în cauză.

(¹) JO C 221, 14.8.2010.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Varhoven administrativen sad (Bulgaria) la 7 iulie 2010 — Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova și „KEMKO INTERNATIONAL” EAD/Ministerski savet na Republika Bulgaria

(Cauza C-339/10)

(2011/C 13/26)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Varhoven administrativen sad (Bulgaria)

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova și „KEMKO INTERNATIONAL” EAD

Pârât: Ministerski savet na Republika Bulgaria

Prin Ordonanța din 12 noiembrie 2010, Curtea (Camera a opta) a hotărât că este în mod vădit incompetentă pentru a răspunde întrebărilor adresate de Varhoven administrativen sad (Bulgaria).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Court of Appeal in Northern Ireland (Regatul Unit) la 29 septembrie 2010 — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd v Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

(Cauza C-474/10)

(2011/C 13/27)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Court of Appeal in Northern Ireland

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd

Pârât: Department of the Environment for Northern Ireland, Department of the Environment for Northern Ireland

Întrebările preliminare

1. În vederea unei interpretări corecte a Directivei [2001/42] (¹), în cazul în care o autoritate de stat care elaborează un plan ce intră sub incidența articolului 3 este în același timp autoritatea cu responsabilități generale în domeniul mediului într-un stat membru, poate refuza statul membru în cauză să desemneze, în temeiul articolului 6 alineatul (3), o autoritate care trebuie consultată în sensul articolelor 5 și 6?
2. În vederea unei interpretări corecte a directivei, în cazul în care o autoritate care elaborează un plan ce intră sub incidența articolului 3 este în același timp autoritatea cu responsabilități generale în domeniul mediului într-un stat membru, este obligat acest stat membru să garanteze desemnarea ulterioară a unui organism consultativ distinct de autoritatea respectivă?
3. În vederea unei interpretări corecte a directivei, cerința prevăzută la articolul 6 alineatul (2), în sensul că autoritățile menționate la alineatul (3) și publicul menționat la alineatul (4) trebuie să aibă ocazia efectivă și din timp să-și exprime opinia „într-un interval de timp adecvat” poate fi transpusă prin norme care prevăd că autoritatea responsabilă de elaborarea planului autorizează în fiecare caz termenul în care trebuie exprimate opiniile sau este necesar ca înseși normele de transpunere a directivei să stabilească un termen sau termene diferite în situații diferite în care să fie exprimate aceste opinii?

(¹) Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului, JO L 197, p. 30, Ediție specială, p. 135.